

Letna plača 1 for. 50 kr.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji in nepremožni
kmetovalci plačajo
le po 75 kr.

Slovenska čebela.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg Opravila pri čebelnjaku meseca junija. — Čebeloredivne cveteče rastline meseca junija — Beseda o napravi čebelnjaka, panjev. — Čebelarstvo po Avstrijskem. — Čebelarsko poročilo iz okoljice Buda Pešta. — Življenjepisne črtice. — Nekaj o Cipriški čebeli. — Kraji raznih čebelnih plemen. — Nekaj turškega za kratek čas.

Opravila pri čebelnjaku meseca junija.

R. — Letos je vetrovno in deževno vreme vse obilne nade, ktere smo zarad mile spomladi imeli, skoraj da čisto vničilo. O takih letih se kaže posebno in očitno velik dobiček delovanja s premakljivim satovjem. Pač se tudi naredi roj iz našega dozday navadnega panja; al s kako težavo! Nè drugače, kakor da mora čebelar le z veliko silo in bobnanjem čebele v nov panj pregnati; če se pa ne posreči, ter matica v starem panji ostane, je vse težavno delo zastoj; narejen roj gré drugi dan spet v matern panj nazaj. Nasproti pa kako lahko in prijetno je delo s premakljivim satovjem! družega ni treba, kakor sat za satom vun vzeti, dokler se matica najde; navadno kraljuje bolj pri sredi panja; tisti sad se dene v za umetni roj namenjeni panj, se dodá po potrebi in imetji nekaj čebel in — roj je gotov. Zamore se mu delo polajšati, če se mu da nekaj praznega satovja. Še bolj se roj podpera, če se mu da kak sat z zalego; s potrebno previdnostjo se zamore sat iz vsakršnega čebelnega panja vzeti. Tedaj mislimo, da vsaki umen čebelar lahko spozná veliko prednost in korist Dzierzonovega panja s premakljivim satovjem.

Kakor pri umetno naretih rojih, takó lahko delo je tudi pri družih potrebah; n. pr. kdor hoče slabe panje s čebelami močnih podperati; ali kadar panj matico zgubi, kar se tolikokrat primeri; al kadar hoče čebelar nepotrebne roje zabraniti, ker družega ni treba, kakor nepotrebne matične celice izrezati, i. t. d. Tu moramo opomniti, da tú in tam zeló rezširjena misel, kakor bi panj, kteremu se je prva matična celica pokončala, tisto leto več nove matice ne za- legel in ne rojil, je napačna; pač pa je očitno, da se s tem roj saj za deset in tudi več dni zadržuje in večkrat popolno zabrani, ker dobra paša dostikrat jenjuje, tedaj tudi čebelam nagon zaplodnega množenja preide. Naj še tu opom- nimo, da, kadar slabemu panju čebele dodajamo, je naj boljše, jih ne iz istega,

ampak kakega sosednega čebelnjaka vzeti. Denejo se z malo medom v kak hladen kraj, n. pr. v klet kake do dni, potem se k slabemu panju kar stresejo. Da se bolj prijazno sprejmejo, je dobro oboje čebele z otisnjenim sokom melise, kteremu se malo vodé prilije, poškopiti. Ni reči, ktera čebele bolj vtolaži, kakor melisa, ktera skoraj povsod raste. Tudi je dobro panj za roje s tem zeljščem lahko namazati. Še enkrat pa vsem čebelarjem živo priporočamo, naj staro kopito popustijo, ter se umne čebeloreje s premakljivimi satniki poprimejo; ker le tako koristno živalico prisilimo, da nam služi k večem pridu in veselji.

Čebeloredivne cveteče rastline meseca junija.

Drevje in grmovje: Pravi, *Kostanj-castanea vesca* (méd); maline *rubus idaeus* (méd in vósek); kopinje, *rubus fruticosus*, tudi razno drugo *robidevje* (méd in vósek); razna osladja ali skalne jagode *spirea salicifolia*, sp. *filipendula*, sp. *ulmaria* in dr. (méd); glog, *crataegus osiyacantha* (méd); kutina, *cydonia vulgaris* (vósek); divja olika, *eleagnus angustifolius* (méd); kozje česnje, motuljeve česnje, draka, *rhamnus cathartica* (méd); koščikovna *ligustrum vulgare* (méd); divji dren, psikovna, svibovna, *cornus sanguinea* (méd in mana); srebotina *clematis*, *vitalba*, cl. *erecta* (méd); divji kostanj, javor i. dr.

Polje in travniki: Jeterčnik, *veronica officin.* in *v. latifolia* (méd); razni črnivec *melampyrum arvense* in *m. praetense* (méd); smetlika *euphrasia odontites* in *e. officin* (méd); talin, *thalictrum aquilegifolium* in *th. flavum* (méd in vósek); kolužnica ali jurjevka, *caltha palustris* in *orlica*, *aquilea vulgaris* (méd in vósek); trpotec, *plantago media* (obnožje); homulica-homulje, *sedum acre* (méd in obnožje); kačji koren; *polygonum bistorta* (méd); plavica, *centaurea cyanus* (méd); Nostni regrat, *hieracium pilosella* i. dr. (méd in vósek); bobovec (kreša) — *nasturtium officinale*, *amphibium sylvestre* (méd in vósek) bob raznih plemen-*vicia faba* (méd); grašica *vicia sativa* (méd); bodičevje, lakotnik-*genista tinctoria* (méd in obnožje) ogeršica *sinapis arvensis* (méd); razna plemena detelj — *melilotus albus*, offic. *caeruleus* in *trifolium pratense*, *repens hybridum*, *filiforme* i. t. d. (méd); ostrožice, ajdovsko zelje *delphinium consolida* in *elatum* (méd).

Po vrtilih: Naperstek-*digitalis purpurea grandiflora* (méd in vósek); luštrek-*levisticum officinale* (méd); angelika-*arhangolica officin* (méd); razna plemena *balzamin-balsamina hortensis* (méd); zobnik ali volčja jagoda-*hyoseiamus-niger* (méd in obnožje); lastovčen korén-*vincetoxicum officinale* (méd); blušče ali divja buča-*bryonia divica*, razne kumare-*cucumis sativus* i. dr.; razne buče-*cucurbita pepo* (méd); boraga, boreč-borago officin (zeló medena); potočnica, mačkine oči — *myosotis polustris* (méd); sivka razna plemena *zajbela-salvia officin. glutinosa*, *avstriaca*, *pratensis* (méd, vósek in voščena smola); razna plemena *redkev-ramphanus oleiferus*, *sativus* (méd) in še veliko drugih vrtninskih cvetlic.

Beseda o napravi čebelnjaka, panjev.

c) Notranje in vnanje čebelnjaka.

Vnanje čebelnjaka bodi priprosto. Kdor želi prav prijazen pogled čebelnjaka, mu svetujemo okoli in okoli strehe (ali tudi le spredej, kakor komu bolj dopade), izrezljane dilice — kakih 9" dolge — pribiti. Čebelnjak bodi vselej lesen, toraj ne iz opek, ilovke in kar je tacega; streha je vselej najboljša slamnata, ker je najtoplejša in tudi pri kaki toči čebelam naj manj nadležna. Visokost čebelnjaka naj ne bo čez 9—10'. Več kakor kakih 30—35 panjev na eni strani, tedaj kjer ima čebelnjak podobo pol pavilona, 60—70 panjev, ni priporočevati. Kdor hoče čebelnjak pobarvati, naj ne jemlje prežive, ali presvitle barve, posebno ne zelene; najboljši je še rujavkasta, leseno-kostanjeva barva. Kdor želi mravljam in drugemu mrčesu vhod zabraniti, naj postavi čebelnjak na štiri štirivoglene kamnje (pavilonu na šest), vsaka stran naj meri n. pr. $1\frac{1}{4}'$; med robom kamnja in sredo, kjer lesen steber stoji, naj se na vse štiri strani vseka kaka dva palca širok in $1\frac{1}{2}$ palec globok žleb, kateri naj bo vedno z vodo napolnjen. Po tem takem se čebelnjak nikjer tal ne dotika, in vsaka živalica bi mogla čez vodo, kar se pa večji delj ne zgodi. V sili imajo čebele tudi vodo zadosti blizo.

Notranje čebelnjaka bodi zadosti svitlo; pripravna miza za vsako potrebno delo; kaka klop in posoda za prazno satovje in potrebni med; polica ena ali več za orodje. Tlak bodi iz dil; opomnimo le, da naj bodo dile in tramovi zadosti močni, ker sicer bi se čebelnjak stresal, kadar bi človek noter stopil, kar za čebele, ktere vsako reč čutijo, ni dobro. (Dalje prih.)

Čebelarstvo po Avstrijanskem.

R. Ne moremo prezreti, da se čebelarstvo sploh zaradi prizadevanja posameznih umnih čebelarjev čedalje bolj povzdiguje, in da mala državna podpora marsikaj dobrega rodi; al pomanjkanje vsakoršnih statističnih izkazov zadržuje zdatno pomoč. Vlada je resnico tega spoznala že pred 60 leti. Tednik ministerstva kmetijstva (l. 1870 str. 431) pravi: „Leta 1807 se je skušalo statistiko za čebelarstvo vpeljati, zato je Češko deželno vladarstvo tirjalo spisek ali izkaz vseh čebelarjev in števila panjev, ktere navadno imajo. Pa skoraj da niso vedeli s tem kaj začeti, in zapoved je bila 20. januarja 1827 spet preključana. Od tega časa ni bilo dolgo (27 celih let) nobene vladne naredbe, ali ukazaza zaradi čebelarstva“. Tu vladni tednik očitno spozná potrebo in vrednost statističnih zapisnikov, le čudno je, zakaj po vladnem zaukazu okrajne gosposke ne tirjajo dotičnih izkazov od srenjskih predstojnikov? Gotovo bi se to lahko zgodilo brez velikih težav, ker tako se tudi drugod dela. L. 1870 je čebelar Deichert v Grünigen-u po vseh čebelarskih časopisih klical in priporočal, naj se po vsem Nemškem po izvedenih čebelarjih taki zapisniki delajo, da se potem

izvé, koliko je pridelka v domači deželi; koliko in kje čebelarstvo s premakljivim delovanjem napreduje ali zaostaja; da se tedaj vé kje, komu in kaj pomagati. Z napredovanjem čebelarstva bi pa ne dobival le kmetijski čebelar veči dobiček, ampak izbujevalo in napredovalo bi gotovo tudi obrtništvo. Kdor iz dotičnih spisov vé, kakó po Nemškem in zlasti Francoskem obrtništvo méd pridelujo, ter bogate dobičke iz takega pridelovanja vleče, se gotovo čudi, da je Avstrija pri vsi svoji vgodnosti za čebelarstvo v dotičnem obrtništvu tako zeló zaostala. Res za vse reči se društva snujejo in vsi pridelki se obrtniško pridelujejo, le z barantijo in pridelovanjem medú in voská se nobeden drugi ne pečá kakor lecetarji in svečarji. Naj bi bila tedaj tudi pri nas čebelarska statistika skoraj vstanovljena, da bi na njeni podlagi po potrebi vedno in povsód vedeli pomagati, dokler bi se tudi pri nas na štirjaško miljo 1000 panjev naštevalo (kakor n. pr. v Rinski Hasiji), ne pa, kakor zdaj komaj 150“.

Z združenimi močmi!

Čebelarsko poročilo iz okoljice Buda-Pešta.

Od župnika v Bogdani g. A. Prikosowitz-a.

Na Ogerskem se navadno za vse oddelke kmetijstva ljudi jako marljivo pečajo, le za umno čebelarstvo se nikdo ne zmeni. To spozná tudi profesor Kriesch v svojem z darilom poslavljenem spisu o umnem čebelarstvu. V svojem predgovoru pravi, da je Ogerska dežela od dobrotljivega stvarnika z naj boljše čebelno pašo bogato obdarvana, pa vkljub vsemu temu se kmetovalci z čebelarstvom silo malo pečajo, ter se po zanikernosti vsako leto več milijonov pridelka zgubi. Naši navadni čebelarji so umni posestniki, duhovniki, učitelji, vrtnarji in logarji i. t. d. in vendar starega kopita bédenj ali slamatih pletenic z nepremakljivim satovjem ne morejo zapustiti.

Stari gospod župnik v Aksi je marljiv čebelar, ter ima več panjev, pa vsi so slamatne pletenice. Poznam luteranskega pastorja, ki je že star čebelar, pa svojih pletenic, žvepljanja ne more opustiti. Večkrat sem mu že dal razne čebelarske časopise in knjige, sem mu pri svojem čebelnjaku pokazal panje z premakljivim satovjem, al — vse zastonj. Tudi naj umniši naši čebelarji stare šare ne zapustijo. Tako sem n. pr. pregledoval o kratkem čebelnjak g. dr. Fr. Enc-a, vodja vinorejske šole v Pešti, kjer se zraven vinoreje in sadjoreje dejansko uči tudi čebelarstvo, pa menda le, kakó se pletenice delajo. In res tam družega nisem našel, kakor Oetl-ovega Klavs-a čebelarja s Češkgea 4, natis str. 435 itd. kjer se popisuje, kako se take pletenice delajo, ktere so pri nas še prav jako drage. —

Šole za umno in dejansko čebelarstvo so pri nas neznane reči; ravno také ni duha ne sluha od podučnih knjig in spisov, od pripravnih, ne predragih panjev in družega potrebnega orodja. Naša vlada se za vse to malo briga, da-

siravno bi lahko milijone vrglo. Kakó bi naprava izglednega čebelnjaka in šol zlasti v Peštanski okoljici čebelarstvo pospeševalo, kjer je toliko sadnega drevja in vinogradov; toliko cvetlic travniških in hostnih! Le škoda, da dragi rokodelci zadržujejo izdelovanje panjev s premakljivimi satniki.

Le združenje umniših čebelarjev bi zamoglo tū kaj pomagati, zato hočem tudi po lepem vodilu naše čebelarske družbe „delati, nabirati in pomnoževati“ ne le pri svojem čebelnjaku, ampak posebno pri naših čebelarjih, da jih pridobim kot ude za čebelarsko društvo in za umno čebelarstvo.

Življenjepisne črtice.

R. Res je prava radost življenje in mirno delovanje možá popisovati, kateremu se ima napredek umnega čebelarstva toliko zahvaliti; zasluge Schmid-ove je baron Berlepš s kratkim besedami: „Njemu, (slava) kateri nas je vse združil“ dostojno opisal.

Že je preteklo 40 let, kar Schmid za znanstveno in dejansko čebelarstvo neutrudoma dela. Ponižen in priljuden v svojem zadržanji, pokojin v svojem dejanji in delovanji je vedno si prizadeval nasprotni misli, razjasnovati in zedinovati. Prijazen vsem čebelarjem, z neštevilnimi v dopisih, je vedil čisto nasprotni mnenja za čebelarstvo porabiti, ter vse presodke pregnati. In ravno to njegovo spravno posredovanje je v zadnjih 20 letih toliko blagega stvarilo za umno čebelarstvo. Čebelar Vogel poroča, da je Schmid že leta 1837 prve panje takó rekoč na ogled v Eichstädt-u izpostavil, ter semeniške učence k opazovanji in delovanji navduševal. Po teh učencih — poznejših učiteljih — se je pozneje čebelarstvo po Bavarskem naglo razširjevalo, zlasti ker so imenovani učitelji veči del čebelarska društva po deželi ustanovili in vodili, ter tako ljubezen do umnega čebelarstva v duhu Schmidovem vedno gojili. Gotovo je bila pa ena naj večih zaslug Schmid-a, ustanovljenje čebelarskega časopisa „Bienenzeitung“ l. 1844. Brez tega časopisa bi gotovo takega napredka ne bilo, in naj brž bi bilo še marsikaj temnega in nedoločenega ostalo, kar je zdaj popolno jasno. Tudi shodni zbori čebelarjev zdaj v tem, zdaj v drugemu večemu mestu so njegovo delo; od prvega zbora v Arnstadt-u l. 1850 do zadnjega v Solnemgradu l. 1872 je bil Schmid stalni podpredsednik — razun dveh pri vseh nazoč — središče vsih!

Takó je bilo Schmid-ovo duševno delovanje za čebelarstvo; pogledjmo še njegovo osebnost in pripoznanje njegovih zaslug. Mož srednje velikosti, z visokim čelom in bistrim očesom je Schmid prav vljudnega in prijaznega zadržanja. Gotovo je častni ud več ko 50 čebelarskih društev. Tudi vlade so pri poznale njegove zasluge s pohvalo, in denarno podporo. Bavarska mu je zraven tega podelila vitežki križ Bavarskega Mihaelovega reda; veliki vojvoda Hasije pa mu je poslal red Ludovika II. razreda. Sklenemo življenjepisni načrt slovečega čebelarja in pravega strokovnjaka čebelarstva s srčno željo, naj bi bila

častnemu udu našega čebelarškega društva milost podeljena, da bi upokojen še dolgo in mirno živel, ter še za naprej s svojo vednostjo za čebelarstvo z blagovitim vspehom delal!

Nekaj o Cipriški čebeli.

Iz prijateljskega pisma našega družnika do predsednika.

..... Več ko deset let že gojim aziatiško čebelo iz Smirne (dobil sem jo od turka Ali Baba) in Dalmatinsko iz okolice Kotorske. Obojno pleme, posebno pa polutanke iz teh plemèn, so se mi naj boljše obnašale. Jaz sem si s tovaršem C., vodjem v B, (prijatlom naše rodbine, kateremu se zahvaljujem za vso čebelarno vednost) prizadeval že leta in leta, da bi kaki panj čebel iz otoka Cipro dobil. Več poskušinj se je nesrečno izšlo, čebele so v Trst dospele — mrtve. Po blagovoljnem posredovanji velike kupčevavske hiše S . . . vodja Lloyd-ovega (Lloyd imé mornarske družbe v Trstu) in konzula Larnaškega. P. sem vendar dobil 26. oktobra l. l. panj z matico in nekolkim čebelami. Koliko sem se tega veselil, si lahko misliš, še posebno pa zato, ker se s prijatlom C. v mnenji strinjava, da zná Cipreška čebela za nas Evropejce še imenitno pleme postati.

Vse izvrstne lastnosti naših domačih živali imajo svoje zemljopisne, ali geografične meje, za katerimi se take lastnosti več ne nahajajo. Bolj proti jugu kakor je Arabija, Španija ali Švica ni več slovečih arabskih kônj, ovac, merino imenovanih in zlahtnih goved. Egipčanska čebela je manjša, kakor evropejska v Bombaj-u je še manjša — da se na otoku Cejlon in na Javi velika čebela, apis dorsata imenovana, nahaja, nam ni nasproti, ker ravno na teh otokih živi tudi prav majhna čebela, katero domačini odgojujejo, ne pa velike zavolj njenih slabih lastnosti (glej poročilo čebelarstva v Indiji). Cipriška čebela, katero otočani kot vdomačeno redijo, je skozi in skozi rumena, zeló osi podobna, brž malo večja, kakor naša čebela in upam, da se bo kot naj zlahtniša potrdila. Veseli me — če se moje nade potrdijo — da se bo po mojem prizadetjem v našo domačijo vpeljana.

Gotovo te bo, dragi prijatelj, zanimivalo, ko ti povem, da polutanke (mati Kranjica, oča trot iz Azije) so se po večletni skušnji naj bolj potrdile. To me v mojih mislih čedalje bolj potrjuje, da čebelarji bodo naj bolj storili, če pri zboljšanju ali požlahtnjenju čebel tako ravnajo, kakor pri zboljšanju domačih žival. Kakor je znano, so tù in tam kar ptujo živino hotli vpeljati, pa prestavljeni zlahtni živini je v ptuji deželi ravno „tega“ manjkalo, zaradi „kterega“ se je v svoji domačiji, odlikovala in pleme je slabeje ratovalo. Potem so skušali lepšo domačo živino z zlahtno ptujo križem pariti in glej polutanska mladina je imela večji del lastnost zlahtne ptuje. Ščasoma so se te lastnosti udomačile in stanovitne postale, ter po celi deželi razširile. In uplodilo se je tako rekoč novo pleme, s katerimi so se umni živinorejci odlikovali in živino

novega plemena pozneje zaradi zlahtnih lastnosti za drage denarce prodajali v dežele slabjših plemen.

Tedaj mislim, da se ne motim, če tudi čebelarjem enako postopanje svetujem. Le svetujem tudi, zelo enake čebelne plemena ne križem pariti, ampak naša boljša plemena z tujim naj boljšim. Taka plemena se nahajajo po Kranjskem, Dalmatinskem in Ercegovinskem in to pleme z naj zlahtnišim Cipriškim plemenom bi zaupljivo dajalo naj boljše polutanske delalne čebele. Če mi Bog zdravje dá, bom marljivo v tem smislu naprej delal. Moj čisti Cipriški rod bo zanesljivo le trote svojega rodu izlegel, moje Kranjske in Ercegovinske princesne pa tudi ne dobijo družega možá, ko rumenega Cipriškega. Kakó se bo obnašal polutanski zarod, ti poročam drugikrat.

Pri Smirneškem plemenu je bila ta napaka, da nismo nikolj popolno čistega rodú dobili, druga napaka ravno takó neprilichna je hudobnost Smirneških čebel, njih zarod pa je še hudobniši, enak živim skrateljnóm — sršenóm je že premalo. Tudi naš prijatelj, turčin, je mož, da mu ga ni para; nič se mu sicer ne mislim prilizovati, povedati pa vendar moram, da nas je pri vsaki pošiljavi s pridóm (svojem se vé dá) ogoljufal. Tedaj od Smirne nočemo nič več slišati še manj čebele po turčinu naročevati. Iz otoka Cipriškega pa upam še kake panj dobiti, ker, če mi ga ne pošlje od tam S . . . , ali P . . . , imam še družega prijatla K . . . bogatina, ki je ves nor za čebelarstvo. Sam je dostikrat hodil po čebele na Kranjsko, Laško in Švico. Zdaj misli iti tudi na otok Cipro, ter prinesiti Cipriških čebel za-se in za-me.

Od nikodar pa nisem panjev boljše ohranjenih in manj poškodovanih dobil, kakor zadnja dva iz Ercegovine — dve kladi iz lesa meni popolno neznanega. Dobil sem ju po dobrotnim posredovanji barona S, predsednika kmetijske družbe v Raguzi. Obrnil se je bil na turškega velikiga konzula, in ta je naročil nekemu pašatu čebel v Bozni nakupiti in v Raguzo poslati. Res, ne malenkost čebele v Sarajevem kupiti, potem 336 1/2 funtov težke pet dni čez visoke hribe v Raguzo prinesiti!

Dragi prijatelj! verjemi mi, da le neodjelnjiv, naroden značaj je zmožen kaj takega početi. Res, kdo bi ne bil za vselej ostrašen, ker je bilo toliko težav premagati! Goljufan večji del, pisariti toliko — zastonj, veliko mlj in dežel dalje pošiljati prazne panje, da so v Terst — mrtve čebele donesli! In koliko to denarja stane! — od tega bo zgodovina vselej molčala. Ponavljati moram, da če bo iz tega kaj dobrega za čebelarstvo prirastlo, ima naj večje zasluge prijatelj C. Njemu tedaj „slava“ — „na zdar“!

Kraji raznih čebelnih plemen.

R. V Evropi živi trojno razno pleme delavne čebele (*apis mellifera*); ločijo se pa čebele po barvi in se najdejo v naslednjih deželah:

1. V severnih deželah (k katerem sliši cela Nemčija), do Solnegagrada in Gasteina se nahaja črna-rujavkasta čebela.

2. Od tod čez Spitalič, Belak, Trbiž, (se naslanjaje na središče Ljubljana belo-sivkasta čebela.
3. Od Trbiža skozi Pontabelsko sotesko do Videma (Udine) je čebela siva ima pa navadno enega ali dva rumena obročka.
4. Od Vidma do Benedek je čebela sivo-rumena, ali tudi čisto rumena;
5. V Benečanskih in Lombardskih deželah je čebela čisto rumena (nasproti pa v Savoiji, južnim Francoskem in Siciliji črna).
6. Od Benedek čez Reko in o morskem obrežji Dalmacije je čebela čisto črna.
7. V Ercegovini in Armeniji je ravno tako le črno pleme.
8. Na Gregovskem živi rujava čebela polutanka črnega in rumenega plemena.
9. Na otoku Cipro je prelepo čebelno pleme z svetlo-rumenimi obročki.

Gotovo je bilo v starodavnih časih zanešeno rumeno pleme iz Benečanskega, ter se je tu od vseh dežel odločena popolno čista ohranila. Naj ima to pleme še imenitno prihodnost!

Nekaj turškega za kratek čas.

Turk leno postava, ter misli: če mi je namenjeno, bom vse eno obogatel; ravno tako pa tudi slepo v nevarnost hiti, ter misli: če mi ni namenjeno, se mi ne bo nič žalega zgodilo. Dostikrat kristjani ravno tako turško mislijo. Ni dolgo, kar se je čebelar bahal z rojem, ki mu je bil namenjen. Ker vem, da nobeden naših čebelarjev ne bo križem rok držal, ter mislil, da bo že roj v čebelnjak priletel, naj povem, kaj se je pred malo časom zgodilo.

Dva koseca gresta proti večeru domú, in najdeta nenadoma roj v detelji. Dobro, pravi eden; dajva to-le gručo posreberniti, juter (bila je ravno nedelja) ga lahko kak poliček zvrneva. Brž gré drugi nekemu čebelarju povedat in praša, koliko bo dal za-nj. Dragi! mu čebelar pravi, roj že vzamem, ga bom tudi plačal, kar bo vreden, le prinesita mi ga. Dal je kosecu panj, ter ga podučil, kako naj ga juter na vse zgodaj spravi. Zgodaj v nedeljo prinese kosec panj — prazen, in čebelar, ki mu je veselo naproti šel, se kisló za všesimi praska. Mislil si je sicer: to mora kako drugače biti, po noči ne popotva noben roj. In res bilo je drugače. Doma ostali kosec si je mislil: Boljši je, da ne deliva, roj spravim sam, pa tudi vince pijem sam. Komaj se zarija prikaže, je prvi kosec že v detelji, roj z deteljo v rjuho spravi, na ramo dene, ter je urno k drugem čebelarju popiha. Al čebele takega panja nenavajene, prilezejo do golega vrata in — — — vsa kletvica jih ne pana, dokler jim stanovanja odpové, čebele iz rjuhe strese, ter sam svojo glavo v njo zavije in zbeži. Čez malo prvi čebelar za roj izvé, ga spravi in se baha: Meni je bil namenjen, zato sem ga dobil. Po naključji mu v jesen nekdo ravno tisti panj vkrade; če se je tudi potem bahal, da mu je bilo namenjeno, nisem nič slišal.